

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 458/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранко Секулић, адвокат из ..., против туженог „FULL PROTECT” ДОО из Београда, чији је пуномоћник Игор Павловић, адвокат из ..., ради исплате минималне зараде, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Основног суда у Прибоју, на седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, стварно је надлежан Основни суд у Прибоју.

Образложење

Основни суд у Прибоју, решењем П1 5/2019 од 22.10.2019. године, одбио је као неоснован приговор туженог о стварној ненадлежности тог суда за поступање у овом предмету.

Виши суд у Ужицу, решењем Гж1 9/20 од 13.02.2020. године, преиначио је решење Основног суда у Прибоју П1 5/2019 од 22.10.2019. године, тако што је усвојио приговор стварне ненадлежности и утврдио да Основни суд у Прибоју није стварно надлежан за поступање у овом предмету и списе предмета доставио на надлежност Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је навео, да како је у конкретној ситуацији у току поступак стечаја спровођењем реорганизације туженог према усвојеном измењеном унапред припремљеном Плану реорганизације и о спору између тужиоца и туженог ради исплате зараде настале до правноснажности решења којим је План реорганизације усвојен, то је за поступање стварно и месно надлежан Привредни суд у Београду, на основу одредбе члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 4607/2020 од 09.10.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је навео, да је над туженим усвојен План реорганизације који је постао правноснажан дана 07.06.2017. године, а којим Планом су обухваћена потраживања зарада запослених и других права радника до 29.02.2016. године. Затим, да тужилац потражује од туженог исплату из радног односа за период од 01.08.2016. године до 31.03.2017. године, дакле, за период после 29.02.2016. године, због чега сматра да није стварно надлежан за поступање у овом предмету, с обзиром на то да се не ради о спору

о потраживањима која су настала до покретања стечајног поступка и потраживањима која су настала поводом стечајног поступка до потврђивања Плана реорганизације и обуставе стечаја услед усвајања Плана.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Прибоју.

Тужба је поднета 14.06.2018. године. Предмет тужбеног захтева је исплата минималне зараде за период од 01.08.2016. године до 31.03.2017. године у укупном износу од 188.413,94 динара.

Решењем Привредног суда у Београду Рео 31/2016 од 25.11.2016. године, правноснажног 07.06.2017. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником, туженим, потврђено усвајање измењеног унапред припремљеног Плана реорганизације од 14.03.2016. године, обустављен стечајни поступак над туженим и констатовано да по доношењу овог решења сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене измењеним унапред припремљеним Планом реорганизације, уређују се искључиво према условима из плана, да усвојени измењени унапред припремљени План реорганизације је извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су у њему наведена, а евентуална потраживања поверилаца која нису обухваћена одредбама плана о намирењу поверилаца, биће намирена на исти начин и под истим условима као потраживања других поверилаца његове класе.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, је прописано да, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Одредбом става 3. овог члана, између осталог, да, основни суд у првом степену суди о правима, обавезама и одговорностима из радног односа, о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом. Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. овог закона, између осталог да, привредни суд у првом степену суди у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја. Одредбом става 2. овог члана, између осталог, да, привредни суд у првом степену води поступак стечаја и реорганизације.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“, бр. 104/09, 99/11, 71/12-УС, 83/14, 113/17, 44/18 и 95/18) је прописано, да, овим законом уређују се услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом става 2. овог члана, да, стечај се, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Одредбом става 3. овог члана, да, под банкротством се подразумева намирење поверилаца из вредности целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица. Одредбом става 4. овог члана, да, под реорганизацијом се подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану

реорганизације и то редефинисањем дужничко-поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације.

Одредбом члана 167. став 4. Закона о стечају је прописано да, правноснажношћу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације у стечају, престају све последице отварања стечајног поступка, а у називу стечајног дужника брише се ознака „у стечају“.

У конкретној ситуацији су престале све последице отварања стечајног поступка над туженим 07.06.2017. године правноснажношћу решења о потврђивању усвајања измењеног унапред припремљеног Плана реорганизације и обуставом стечајног поступка над туженим, док тужилац од туженог потражује исплату зараде по тужби која је поднета 14.06.2018. године. Дакле, ради се о потраживању тужиоца за које је тужба поднета после обуставе стечајног поступка над туженим у спору против послодавца који активни привредни субјекат, те нема основа за заснивање стварне надлежности привредног суда, због чега је за сада за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Прибоју, на основу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**